

Жовтий фургон

6

— Чому це ви, мадемуазель, плачете? — спитав француз-поліціант у маленької дівчинки, яка стояла на перехресті вулиць під платаном у позі мореплавця, що зазнав аварії та був викинутий на безлюдний острів.

— Зі мною сталося нещастя... — заплакані сирі оченята боязко глянули на величезного поліціанта, і сльози швидко-швидко покотилися по щоках дрібненькими крапельками.

— Нещастя, мадемуазель? А ось ви мені розкажіть, у чому справа, і ніякого нещастя не буде.

— Повз наш готель проходили школярі з музикою... Я побігла за ріг... Вони так красиво йшли в ногу, бум-бум! І знову за ріг... І ще за ріг!.. Поки не заблукала...

Поліціант пошкодував, що в нього в кишені не було ні простирадла, ні великої скатертини. Звичайною носовою хустинкою таких сліз не висушиш.

— Добре. Вам пощастило. Ви саме натрапили на такого поліціанта, який відводить до домівок дівчаток, що заблукали. Але спершу давайте сядемо он там, на лавці. Коли ми сядемо, то будемо майже одного зросту, і нам зручніше буде розмовляти. Як вас звати?

— Ніна.

— Дуже гарне ім'я, мадемуазель. Скільки вам років?

— Здається, п'ять, — схлипнула дівчинка.

— Чудово. Найголовніше ми вже знаємо. Тепер припиніть плакати й спробуйте пригадати, на якій вулиці ви живете.

Поліціант вийняв з-під грубого плаща грубу книжечку, у якій бісерним шрифтом було надруковано всі вулиці, всі провулки, всі бульвари Парижа, і акуратно поклав її на коліно.

— О пане полковнику! Я вже пробувала пригадати, але як же я пригадаю, коли не знаю назви нашої вулиці? На розі біля нашого готелю прибита синя дощечка з назвою вулиці, але так високо,

що я не могла нічого розібрати... До того ж, пане полковнику, вибачте мені, я ще не вмю читати по-французькому...

— Ви дуже люб'язні, мадемуазель Ніно, але я ще не полковник. Як називається ваш готель?

— Не знаю.

— З якого боку ви прибігли до платана?

— Не пам'ятаю...

— Чи не було біля вашого готелю якого-небудь великого будинку, церкви, пам'ятника? Подумайте гарненько.

8
— Був. Навпроти готелю стояв великий жовтий фургон для перевезення меблів, але я думаю... що він уже поїхав...

Ніна гірко заплакала. Усі будинки в Парижі однакові, остання надія на фургон — і та луснула.

Поліціант задумався.

— Яке прізвище ваших батьків?

— Щербаченко.

— Як?

— Щер-ба-чен-ко.

— Яка перша буква?

— Ща.

— Гм... Такої букви у французькому алфавіті немає. Якої ж ви національності, мадемуазель?

— Раніше була марсельської, а тепер ми переїхали в Париж.

— Та ні, ні. Ви туркеня, іспанка чи грекиня?

Ніна образилась:

— Туркеня! А ще кажете, що ви поліціант, який відводить додому дітей, коли вони заблукали... Я росіянка! І мама моя росіянка, і бабуся... Щербаченко!

— Так, так. Вибачте, мадемуазель Ніно. Тільки в росіян бувають такі прізвища, які за першою буквою в жодному алфавіті не знайдеш. Сподіваюсь, що під час своєї прогулянки ви не перейшли кордони свого арондисмана*. Ходімо зі мною в наш комісаріат, там якось уже впораємося з вашим прізвищем. Навпроти російський крамар торгує, він нам допоможе. А за прізвищем і адресу вашу знайдемо. Добре?

У комісаріат? Ох, як же злякалася маленька дівчинка-росіянка! Мама й бабуся чекають, тривожаться, ламають руки, вибігають до під'їзду готелю й питають усіх перехожих: «Де Ніна? Чи не бачили ви Ніни, п'ятирічної Ніни Щербаченко із синім бантом у волоссі?» А Ніна сидить у комісаріаті, наче якась бродяжка... Праворуч і ліворуч здоровезні поліціанти кричать на неї, щоб вона

* Арондисман — міська дільниця в Парижі.